

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (przewodniczący)

SSN Krzysztof Pietrzykowski

SSN Krzysztof Strzelczyk (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa P. P.

przeciwko M. M.

o eksmisję,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 czerwca 2010 r.,

zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 15 czerwca 2010 r., sygn. akt WSC (...),

oddala zażalenie i nie obciąża pozwanego kosztami postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 12 listopada 2009 r. oddalił zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego w K. z dnia 20 sierpnia 2009 r., którym tenże Sąd sprostował oczywistą niedokładność w wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 8 kwietnia 2002 r.

Od powyższego postanowienia pozwany złożył skargę kasacyjną, którą Sąd Apelacyjny odrzucił postanowieniem z dnia 15 kwietnia 2010 r. wskazując w uzasadnieniu, że skarga kasacyjna wniesiona od takiego postanowienia jest niedopuszczalna. Sąd Apelacyjny wyjaśnił nadto, że zgodnie z art. 398¹ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna do Sądu Najwyższego przysługuje od wydanego przez sąd II instancji

prawomocnego wyroku lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie.

W zażaleniu na to postanowienie pozwany zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie art. 398¹ w zw. z art. 350 § 1 i art. 354 k.p.c. oraz art. 328 § 2 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. Zarzucając powyższe wniósł o jego uchylenie i przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem prawnym, który przysługuje od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie (art. 398¹ § 1 k.p.c.). Trafnie zatem Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 15 kwietnia 2010 r. odrzucił skargę kasacyjną wniesioną od postanowienia w przedmiocie sprostowania orzeczenia jako niedopuszczalną z mocy samego prawa.

Należy przy tym zważyć, że zakres kognicji sądu drugiej instancji, który wydał zaskarżone orzeczenie i do którego zgodnie z art. 398⁵ § 1 k.p.c. wnosi się skargę kasacyjną ograniczony jest do oceny zachowania wymogów formalnych i fiskalnych skargi kasacyjnej oraz przesłanek jej dopuszczalności, w tym dopuszczalności skargi kasacyjnej z mocy ustawy. Według art. 398⁶ § 1 jeżeli skarga kasacyjna nie spełnia wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 lub 3, przewodniczący w sądzie drugiej instancji wzywa skarżącego do usunięcia braków w terminie tygodniowym pod rygorem odrzucenia skargi. Zgodnie zaś z § 2 art. 398⁶ sąd drugiej instancji odrzuca na posiedzeniu niejawnym skargę kasacyjną wniesioną po upływie terminu, skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 398⁴ § 1, nieopłaconą oraz skargę, której braków nie usunięto w terminie lub z innych przyczyn niedopuszczalną. Sąd drugiej instancji nie jest natomiast uprawniony, w najmniejszym nawet zakresie, do merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. Już tylko z tego względu Sąd drugiej instancji odrzucając skargę kasacyjną wniesioną na postanowienie oddalające zażalenie na postanowienie, którym Sąd sprostował oczywistą niedokładność wyroku, nie naruszył i nie mógł naruszyć art. 398¹ w zw. z art. 350 § 1 i art. 354 k.p.c. Sąd drugiej instancji zaskarżonym postanowieniem nie sprostował na podstawie art. 350 § 1 w zw. z art. 350 § 3 k.p.c. wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 8 kwietnia 2002 r. jak również nie przeprowadził merytorycznej kontroli tej decyzji procesowej.

Sąd drugiej instancji nie naruszył również art. 328 § 2 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. W pisemnych motywach zaskarżonego rozstrzygnięcia w sposób wyczerpujący wyjaśnił, że skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu ze względu na jej niedopuszczalność.

Na marginesie tylko należy podnieść, że ocena prawidłowości sprostowania oczywistej niedokładności w wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 8 kwietnia 2002 r. nie należy również do kognicji Sądu Najwyższego rozpoznającego niniejsze zażalenie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c. rozstrzygnął jak w sentencji, orzekając o kosztach postępowania zgodnie z art. 102 oraz art. 108 § 1 k.p.c.